

[Ib Thyregod.]

rådet se på spørgsmålet om ophævelse af bestemmelsen eller ændringer i bestemmelsen.

Også her har straffelovrådet delt sig med to opfattelser, idet flertallet går ind for at ophæve bestemmelsen i § 234, medens et mindretal går ind for, at man bevarer en vis bestemmelse om pornografi, men finder frem til andre kriterier. Det er landsretspræsident Erik Andersen, der har givet udtryk for dette synspunkt. Udviklingen har, som jeg allerede har sagt, ført med sig, at der er kommet en meget betydelig frihed på dette område, så man kan spørge om, hvad der egentlig bliver tilbage. Alligevel må man vel nok nærmere overveje det synspunkt, som også landsretspræsident Erik Andersen har ført frem, nemlig dette, at man må se på, om der ikke gennem en anden bestemmelse end den nuværende kan foretages en afgrænsning, således at de groveste former, navnlig de stærkt perverterede fremstillinger, som kan virke forrående og depraverende, også fremtidig forbydes. Det er her, problemet om sadisme o. lign. kan komme ind i billedet.

Endelig er der problemet med de unge under 18 år. I straffelovens § 234, stk. 1, nr. 1, siges der i den nugældende formulering, at der er straf for den, der tilbyder eller overlader en person under 18 år utugtige skrifter, billeder eller genstande. Dette foreslås ændret til „utugtige billeder eller genstande“. Det vil altså sige, at der efter § 234 ikke længere er straf for den, som overlader en person under 18 år utugtige skrifter. Spørgsmålet er dog, om der ikke — rent bortset fra alt øvrigt vedrørende pornografi — er et behov for en særlig regel i forhold til de unge, altså dem under 18 år, børnene, og det er jo sådan, at hvis man ophæver bestemmelsen fuldstændigt, ja, så ophæver man også den beskyttelsesregel, der findes i nr. 1.

Derfor kan jeg på mit partis vegne sige, at vi under udvalgsbehandlingen må se nærmere på disse spørgsmål ud fra det synspunkt, at man først skal se, om det er muligt at finde frem til andre, bedre kriterier, således at der ikke gennem den indsats, der gøres ved disse retssager, skabes fornyet offentlighed, fornyet reklame om disse ting. Endvidere må man med

særligt henblik på de unge se på den bestemmelse, der findes i § 234, stk. 1, nr. 1. Vi er endvidere enige med justitsministeren i, at man vedrørende billeder og genstande må opretholde den gældende regel.

Problemet er naturligvis vanskeligt. Man må se på erfaringerne fra udlandet; men så vidt jeg har forstået, er det justitsministerens tanke, at vi her skal være foregangsland, altså også gå forud for de andre nordiske lande. Det kan måske få den konsekvens — som også rigspolitichefen har været inde på i sin skrivelse, der er aftrykt i betænkningen — at Danmark kan blive en form for central netop for disse områder. Det er jo sådan set en af de uheldige ting, som følger med en fuldstændig ophævelse af pornografibestemmelsen.

Hvis man altså kan finde frem til en formulering, som udelukker de groveste tilfælde, og som ikke skaber den publicity om disse værker, som den nuværende lovgivning har skabt, ja, så vil vi foretrække at finde frem til en sådan løsning under udvalgsbehandlingen.

Jeg vil gerne sige til hr. Thomas Have, som var inde på, at man ville undgå censur, at dette har jo sådan set ikke noget med censur at gøre, idet censur er forudgående, forebyggende foranstaltninger, og der er jo ikke tale om, at de pågældende bøger på forhånd skal censureres. Vi har jo f. eks. for filmenes vedkommende en filmcensur; justitsministeren har ved lejlighed været inde på spørgsmålet, og jeg ved, der var en film for nylig — det var noget med nogle engle, så vidt jeg husker — som virkede særlig forrående, og som justitsministeren derfor forbød. Det skete i kraft af reglerne om filmcensur. Men der er jo slet ikke tale om nogen censur på dette område; det er simpelt hen sådan, at man har visse regler, som skal overholdes, og det kan medføre indskriden, hvis de ikke overholdes.

Endelig er der bestemmelsen i straffelovens § 235 om reklame for præventive midler; her foreslås det at ophæve bestemmelsen om, at der ikke må reklameres på forargelig måde. Man kan spørge, hvorfor der egentlig skal reklameres på forargelig måde. Men det er jo et lille problem, og vi er da — i forbindelse med den diskussion, vi har haft her i folketinget om pro-